

en hij krijgt dan een vrouw met geld, en die lief voor hem is — liever dan die eerste vrouw — dan zal alles nog wel schikken, dacht juffrouw Bettemie.

Haar oog viel op de trommel, die in een hoek op het kastje stond, waar ze die had neergezet omdat de meid, die met het licht binnenkwam, er niet mee noodig had. Er naast lagen nog de kaartjes en roode bandjes, die haar broer van de stukken af gedaan had, eer hij ze meenam. Ze opende de trommel, en legde ze er weer in, op het nommer waarop ze hoorden. Dan konden ze er zoo weer om, als haar broer de stukken terugbracht. Wat was toch een vrouw die alleen stond op de wereld!... en haar zaken moest overlaten aan een ander, al was die ander ook haar eigen broer... Dat was met een getrouwde vrouw toch heel anders, die had met haar man dezelfde belangen... Juffrouw Bettemie zette zich weer neder, en schreef 't antwoord aan nicht Henriëtte.

Tweemaal nog moest er „bijgepast” worden; tweemaal, en zoo dikwijls zij het nog hooren wilde, verzekerde de heer de Breul zijn zuster dat ze zich niets ongerust behoefde te maken: als men wist wat hij wist — de toekomst was schitterender dan ooit. — Hij kwam in die dagen drukker dan hij anders deed; ze hadden nu een punt van aanraking; hij bond zich niet meer aan een vast uur, maar had behoefte om op alle uren van den dag van de vergadering in Amerika te vertellen, en van de gouden bergen in het verschiep. Eens bracht hij haar verschenen coupons, iets wat juffrouw Bettemie moest gaf: de stukken waren er dus nog. Als ze zoo alleen zat en zich soms allerlei akeligheid voorspiegelde, was ze wel eens voor het tegendeel bang geweest. Eindelijk was het de dag, waarop de vergadering was uitgeschreven. — Aan zijn praten en redekavelen kwam geen eind: ze zou eens zien hoe gauw de aandeelen nu de hoogte in gingen: wat zouden die uilskuikens, die ze van de hand gedaan hadden, een spijt hebben!... en dergelijke opmerkingen meer. — Den volgenden dag kwam hij doodsbleek en met een nieuwsblad in de hand binnen. — De vergadering had plaats gehad, maar men had het voorstel niet aangenomen. De verbinding der twee lijnen kwam tegen alle berekening niet tot stand. — Op hare vraag hoe hij dit nu reeds weten kon, ontvouwde hij met trillende vingers het nieuwsblad: op de beurs te New-York waren de aandeelen meer dan veertig percent gedaald!....

Een verschrikkelijke stilte volgde. Juffrouw Bettemie zag beurtelings op naar zijn verwrongen trekken, beurtelings naar de fijn-bedrukte krant, en ontzetting, maar meer nog toorn, was op haar gelaat te lezen. — 't Kan mij niet schelen, maar ik wil mijn papieren terug hebben, zei ze allernadrukkelijkst, en maakte een beweging met de hand, alsof haar broer ze al bij zich had', en zij ze zoo maar kon aannemen.

— Ik wou dat ik instaat was het te doen! zuchtte de heer de Breul.
— M'n aandeelen zijn op het oogenblik niet veel meer dan scheurpapier, en